

Scénář k reportáži: Rudolf Šmíd

Vytvořili: Alma Fuxjäger, Jakub Markus, Lola Mazúrková a Antonie Šmejcová
ZŠ Strossmayerovo náměstí, Praha 7

Rudolf Šmíd se narodil v Praze roku 1956. Jako dvanáctiletý chlapec prožíval velmi těžce srpnové události v roce šedesát osm.

“Pamatuji si přesně, že mě probudily řinčení oken, protože tady kousek je letiště a ty nákladový letadla ruský, který tak jako vozily ty tanky na letiště, aby se sem rychleji dostaly, tak kašlaly na nějaký koridory, protože tady obvykle se samozřejmě nesmí to letadlo létat jako přes obydlený čtvrtě nebo jenom okrajově a tady normálně jako lítaly ty letadla, jak chtěly, hrozně to všechno hučelo, třásl se a já sem šel k našim do ložnice, co se to děje, jako matka brečela a babička řekla, že musíme kupovat hodně mouky, že nebude jídlo, tak jako, že to zná z války.”

Spolu se svým otcem vyráběli protirežimní letáky a lepili je po Dejvicích. Aktivně dávali najevo nesouhlas se vstupem vojsk Varšavské smlouvy do Československa.

“Otec psal plakáty, kde změnil Němce na Rusy a psal:

“Zle matičko, zle, Rusy jsou již zde, přijeli s tanky, kulomety, střílejí ženy, muže, děti.” Tak to psal. Já sem to rozvěšoval.”

“Já sem ještě v té době jako maloval, tak sem měl takovýho hezkýho pejska od Miloše Nesvadby, tak jsem jako tvořil své vlastní plakáty, tamty se mi nelíbily už tenkrát a dělal sem si vlastní plakáty ty s tím pejskem roztomilým, kde sem psal heslo: “jsem pes, ale nejsem kolaborant.”

Po pár dnech vzal otec pana Šmída i s jeho sestrou do centra Prahy. Na otřesný zážitek si pamatuje dodnes

“A já jsem tam zažil zaprvé na Klárově zkrvavenou vlajku Marie Charouzkový. To byla studentka ČVUT, kterou tam zastřelili. Tak jsem tam viděl tu vlajku od krve. Tak to mi nějak jako ve dvanácti letech docela stačilo. A pak jsme šli ještě na Václavský náměstí, kde už bylo rozstřílený muzeum. To bylo těsně potom a bylo tam plno tanků a plno lidí.”

Na Václavském náměstí, kde je dnes Nová budova Národního muzea, prožil další silný moment.

“A tenkrát se to stavělo a byl tam takovej obrovskej jeřáb s takovým dlouhatánským ramenem. A my, když jsme tam přišli s tátou a se ségrou, tak sme viděli, jak nákej frajer před těma tankama leze s takovou obrovskou vlajkou nahoru po tom jeřábu, takže vylez celou tu osu toho jeřábu a pak lez ještě na to rameno a na konci toho ramena jako pověsil nevím, jestli úplně na konci, ale prostě na to rameno pověsil tu vlajku, která začala, začala vlát a lidi zpívali hymnu, kromě mě, mně to bylo nák blbý a tak jsem byl takovej dojatej.”

Srpnové události ovlivnily i jeho pozdější politické směřování.

“Ale tenhle ten okamžik tý vlajky, zpěvu těch lidí, těch tanků na tom Václaváku pod tím muzeem mě nějak jako osvobodilo od toho, že sem, nikdy vážně nepřemýšlel o tom, že bych chtěl bejt komunistou.”

A opravdu po celou dobu zůstal v opozici ke komunistickému režimu, i když to s sebou neslo řadu potíží při studiu i zaměstnání.

Po sametové revoluci se mohl konečně začít věnovat tomu, co vystudoval a dávalo mu smysl. Pracoval jako sociolog, věnoval se i fotografování a filmování. Nyní si ze všeho nejvíc přeje, aby měl dost sil na dokončení všech svých projektů.